

билъ още дѣте, то у него са появяле вече оние гнуснави наклонности и оние скотски страсти, които ние посрѣщаме съ неудоволствие и съ сжжаленне даже и въ вжзрастните хора. И така, ние имаме достаточво причини да мислиме, че Кирилъ не са е воспитвалъ заедно съ императорътъ. Но да оставиме това и да вжрвиме слѣдъ источниците. „Тѣханъ учитель е билъ знамѣннати Фотии, който е билъ единъ отъ най-просвѣщенните и отъ най-знающите хора въ онова време. Фотии имъ чель словесните науки и логиката. Послѣ това Костантинъ (но ние ще да го наричаме Кирилъ, защото това име е по-употрѣбително) изучилъ философията и естественните науки.“ Но най-главното негово достоинство, по мнѣнието на вѣкои историци, са е заключало въ това, че той е зналя множество езици. „Освѣнъ своиятъ солунски езикъ, той е зналя още латински, гржцки“ (по думите на архимандрита Макария), „еврейски, самарски и хозарски“ (по думите на легендите). Колкото за неговиятъ умъ и за неговите способности, ние можеме да сждиме отъ това, че той, още юноша, са е препиралъ съ патриарха Иоанна (843 г.), който е билъ сваленъ отъ патриаршескиятъ престолъ, за богословски предмѣти. Но както и да е, а Кирилъ твжрде скоро обжрналъ камъ себѣ си вниманието на византийскиятъ дворъ. Неговиятъ умъ, неговите способности, неговото образование и покровителството на пѣкои високи въ онова време личности сж могле да го наградатъ съ голѣми почести и съ извжирѣдна слава, но неговото сжрце е било упжтено камъ друга страна, дѣто сж живѣле неговите рожденни братия (които сж са нуждале отъ